

γικῶν πλειονοψηφικῶν νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ νὰ ἀποφασίζῃ περὶ τῆς διευθύνσεως τῶν δημοσίων· ἐπειδὴ εἰς πάντα σύλλογον, δύο μεταξὺ τριῶν βουλευτῶν, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἐκλεχθῶσιν ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἐκλογέων. Ἡ ἐνέργεια τοῦ Κοινοβουλίου δὲν ἐξασθενίζεται διόλου ἐκ τούτου, καὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἀντανακλῶσα ἐν ταύτῳ μετὰ πλείονος πιστότητος τὴν διανοητικὴν του κατάστασιν. Τὸ σύστημα τοῦτο παρέχει συγχρόνως εἰς τὰς μειονοψηφίας καταφύγιον ἀπαραβίαστον κατὰ τῶν ἀκαθέκτων ῥευμάτων τῆς κοινῆς γνώμης, εἰς τὰ ὅποια ὑπόκειται ἡ καθολικὴ ψηφοφορία. Δὲν παρατηροῦμεν πλέον, κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐκλογῆς, τὰς ἀποθάρρυνομένας ἐκείνας μειονοψηφίας, ἐξοργιζομένας καὶ παραδιδόμενας εἰς πικρὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας ἐμπνέουσιν ἡ ἀπόλυτος ἀνικανότης καὶ τὸ συγκεχυμένον αἶσθημα μεγάλης τινὸς ἀδικίας. Ὡς τούναντίον, ἡ μειονοψηφία, ἐξεγειρομένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, καταλαμβάνει κانونικὴν θέσιν εἰς τὸν δημόσιον βίον καὶ, ἐπὶ τὸν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν εἰς ἐξουσίαν κέκτῃται τοῦλάχιστον τὸ βῆμα· εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει ἀποστείλῃ εἰς αὐτὸ τοῦς μᾶλλον σπουδαίους ἀντιπροσώπους της καὶ, ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευσεως της εἰς τὰ δημόσια, δὲν θὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὰ ἐξηγριωμένη ὑπὸ τῆς αἰωπῆς καὶ ἐξηρεθισμένη ὑπὸ τῆς πιέσεως, ἀλλ' ἐμφυχωμένη μᾶλλον ὑπὸ τοῦ εὐμενοῦς καὶ μετριοφρονος πνεύματος, τὸ ὅποιον ἀποκαλύπτουσι νόμοι δίκαιοι. Τέλος, δὲν ἠθέλομεν διατρέχει τὸν κίνδυνον τοῦ λοιποῦ νὰ βλέπωμεν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν συνελεύσεων ἡμῶν τοῦς τοσοῦτον λυπηροὺς ἐκείνους ἀποκλεισμοὺς, οἵτινες δὲν ἀποστεροῦσι μὲν αὐτῶν μόνον γνώσεων σπουδαίων, συνεχέστατα ὅμως προσβάλλουσι, διὰ μεγίστης ἀδικίας, καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ἔθνους τιμὴν.

Βλέπομεν λοιπὸν ἐν τῇ ἀθρόα ψήφῳ τὴν μᾶλλον εὐφυῆ καὶ μᾶλλον εὐτυχῇ ἀνάπτυξιν ἀντιπροσωπευτικοῦ συστήματος, τὴν πρόσφορον ἀνδρόθεσιν καταφανοῦς καὶ λυπηρᾶς ἀδικίας ἐν τῷ παρόντι τρόπῳ σχηματισμοῦ τῶν ἐκλογικῶν ἡμῶν συνελεύσεων, καὶ τὸ ἀλάνθαστον μέσον τοῦ παραγαγεῖν ἐν ταῖς συνελεύσεσι ταύταις τὴν πλήρη καὶ πιστὴν εἰκόνα τοῦ εὐρέος σώματος, τὸ ὅποιον γεννᾷ αὐτάς, χωρὶς νὰ κατστραφῇ ἡ ἐν αὐταῖς ὑπεροχὴ τῆς πλειονοψηφίας καὶ χωρὶς ν' ἀποστερήσωμεν αὐτῶν τὴν ἀναγκαίαν ἐνέργειαν πρὸς κυβέρνησιν μεγάλου λαοῦ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Prevost-Paradol.)

Μεταφρασθὲν ὑπὸ ΔΗΚ.

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ.

—

ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΑΝΕΚΛΟΤΟΣ.

*Διδαχθεῖσα ἅπαξ ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ φίλων
καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ φίλων.*

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, ὑπηρετίς τοῦ πανδοχείου.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ (ἑκαστος ἀνὴρ), ἑδοιπόρος.

ΧΡΟΝΟΣ, ὁδηγός.

Εἰς ὁδοιπόρος, πρόσωπον βωδόν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΧΡΟΝΟΣ, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΧΡΟΝΟΣ. Καλὴν ἡμέραν, Φιλομάθεια! πάντοτε τὴν αὐτὴν φροντίδα καταβάλλεις, ἵνα στολίζῃς τὴν στέγην τῶν ὁδοιπόρων μου.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἡ οἰκία δὲν εἶναι ὡραία καὶ, ἂν δὲν τὴν ἐκαλλώπιζον μὲ τὰ ἄνθη διὰ τῶν ὁποίων τὴν περιβάλλω, οἱ ὁδοιπόροι σου θὰ διήρχοντο θλιβερώς τὰς ὀλίγας στιγμὰς, ἃς παρέχεις εἰς αὐτοὺς.

ΧΡΟΝΟΣ. Ἐτοίμασες τὴν κλίνην αὐτοῦ τὸν ὁποῖον ὁδηγῶ; μ' ἐννοεῖς καλῶς, ἡμίσειαν ὥραν ἵνα φάγῃ, μίαν ὥραν ἵνα ἀναπαυθῇ, καὶ θ' ἀναχωρήσῃ· οἱ ἵπποι τάχιστα ἐτοιμάζονται εἰς τὴν ἄμαξαν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα. — Ἀλλ' ὁ ὁδοιπόρος σου, τὸν ὁποῖον εἶδον ἐκ τοῦ παραθύρου, φαίνεται κεκμηκὼς ἤδη· δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς ὀλίγον περισσότερο;

ΧΡΟΝΟΣ. Ποτέ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Πολὺ δίκαιον ἔχουσι νὰ σὲ ἀποκαλῶσι *Μουρμούρη* (1).

ΧΡΟΝΟΣ. Χρόνος ἐνομάζομαι, ὡραία μου παιδίσκη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ αὐτοί, ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ.]

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Λοιπὸν, ὄχι, τίποτε!

ΧΡΟΝΟΣ. Τί ἔχεις, ὁδοιπόρε μου; φαίνεσαι πολὺ ὠργισμένος.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐχω μέγα δίκαιον! Φιλονεικοῦσι νὰ μὲ θέσωσιν εἰς τὸ κάτω κάτω μέρος τῆς τραπέζης. Θέλω θέσιν τιμητικὴν, ἢ ἄλλως προτιμῶ νὰ μὴ φάγω.

ΧΡΟΝΟΣ. Ὅ,τι θέλεις· τότε, ἀναπαύθητι. Ἀλλὰ μὴ λησμόνει ὅτι παρῆλθεν ἤδη τέταρτον τῆς ὥρας

(1) Μεταφράζοντες ἐκ τῆς Γαλλικῆς τὴν παροιμίαν ταύτην, ἀναγκαζόμεθα νὰ μεταφράσωμεν καὶ τὰ ὀνόματα αὐτά. Ἡ ἀπλοϊκὴ καὶ ἀφελὴς Φιλομάθεια ἐκλαμβάνει τὸ ὄνομα *Chronon* ταύτης μὲν τῷ *Grognon*, ἥτοι μουρμούρης. Σ. τ. Μ.

ἀφ' ἧς ἐφθάσαμεν ἐνταῦθα. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ δώσω ὀλίγην βρώμην εἰς τοὺς ἵππους μου, οἵτινές εἰσι λογικώτεροι σοῦ καὶ θὰ εὕρωσι τὴν βρώμην ἐπ' ἴσης καλὴν εἴτε κρέματα πρὸς ἀριστερὰ εἴτε πρὸς δεξιὰ τοῦ μέρους ἐν ᾧ τρώγουσιν.

Ὁ ΧΡΟΝΟΣ ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἰδοὺ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλοὶ κύριοι, διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνωσιν εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς τραπέζης μέρος! Θὰ τοῖς ἀποδείξω ποῖος εἰμαι. Οἱ αὐθάδεις!

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Κύριε, ἐὰν δὲν θέλετε νὰ συνδειπνήσητε μετὰ τῶν ἄλλων, δύναμαι νὰ σᾶς φέρω φαγητὸν ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Περίφημος ἰδέα, ὦραία μου παιδίσκη! θὰ φάγω ἐδῶ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὑπάγω λοιπὸν νὰ σᾶς παρασκευάσω τὴν τράπεζαν· τί θέλετε νὰ φάγητε;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος τοῦ πανδοχείου τούτου;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὀνομάζεται Θεόκτιστος... Ἀλλά...

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τί σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο; Προφανῶς εἶναι ἐλληνικόν... Θεός, Dieu. — Ἀλλὰ *ctiste*... τί σημαίνει *ctiste*?

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Θὰ ἐκάμνατε ἴσως καλλίτερον, ἐὰν κατεγίνεσθε νὰ τρώγητε.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ζήτησον νὰ εὕρῃς ἐν λεξικὸν ἐλληνικόν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Δὲν πιστεύω νὰ εὕρω, κύριε· ἀλλ' ὑπάρχουσι διάφορα ἄλλα φαγητά, ὅσπρια, τυρίον καὶ ὀπωρικά.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. *Ctiste*!... τίς δύναται νὰ μ' ἐξηγήσῃ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως *ctiste*? — ὦραία μου κόρη, μοὶ κάμνεις τὴν χάριν ν' ἀποστείλῃς εὐθὺς τῶρα ἓνα ὑπὲρ τὴν εἰς τι βιβλιοπωλεῖον διὰ νὰ ζητήσῃ ἐν λεξικὸν ἐλληνικόν;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὑπάγω, κύριε· ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐκάμνετε καλλίτερα... Τελευταῖον, ὅπως θέλετε. — Συγχρόνως θὰ διατάξω τὸ φαγητόν σας. — Ἀπεφασίσατε τί θὰ φάγητε;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐπεθύμουν νὰ φάγω ἓνα σκολόπακα.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Δὲν ἤξεύρω ἐὰν θὰ εὕρω.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐὰν δὲν εὕρῃς ἐδῶ, εὕρισκες ἀλλαχοῦ. Ἀς ἐρευνήσουν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἀλλὰ, κύριε, λησμονεῖτε...

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ὅχι... τὸ γεῦμά μου θὰ διαρκέσῃ ὀλίγον περισσότερον· ἀλλὰ θὰ κοιμηθῶ ὀλιγώτερον, καὶ οὕτω προφθάνω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ μόνος.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! τί ὦραία, τί χαρίεσσα κόρη! πόσον ὦραϊον γεῦμα θὰ ἔκαμνον μετ' αὐτῆς, ἐὰν συνεκάθητο μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν! Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ προτείνω εἰς αὐτήν. *Ctiste*... Πρέπει ὅπως-δήποτε νὰ μάθω τί σημαίνει ἡ λέξις *Theoctiste*... Καὶ τὸ γράμμα Θ τὸ ὅποιον εὕρισκεται πρὸ τοῦ ὀνόματος ἐπὶ τοῦ σήματος, μήπως λέγῃ Θρασύβουλος, Θεόγνις!... Ὑπάρχουσιν ἄνδρες καλούμενοι Θεόγνις· ἐγνώρισα τοιούτους. Δὲν θὰ φύγω ἐκ τούτου τοῦ πανδοχείου πρὶν ἢ μάθω τί σημαίνει τὸ γράμμα Θ...

Καὶ ἡ ὦραία αὕτη κόρη! ὁπόση ἡδονὴ τὸ νὰ τὴν βλέπω ἐδῶ, ἀπέναντί μου! νὰ πίνω οἶνον Συρακούσιον ἐντὸς τῆς φιάλης εἰς τὴν ὁποίαν ἔβρεξε τὰ χεῖλη τῆς! Χωρὶς ἄλλο, θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ συμφάγῃ μετ' ἐμοῦ. — Ἀλλὰ, πρέπει νὰ σκεφθῶ ὀλίγον, πῶς θὰ τῇ κάμω τὴν πρότασιν αὐτήν; Ἐὰν κάμω τὴν πρότασίν μου διὰ στίχων, εἶναι ἰδέα ἀπλὴ καὶ τοῦτο.

Ἀς ἴδωμεν ἐν τούτοις,

ὦραία Φιλομάθεια...

ἤκουσα νὰ τὴν φωνάζουσι Φιλομάθειαν. — Παράδοξον ὄνομα!

ὦραία Φιλομάθεια, ἄγγελε, θεὰ ἡ γυνή!

Θὰ ἐπροτίμων:

Θεὰ, ἄγγελε ἡ κάλλιον γυνή!

Ἡ ὁμοιοκαταληξία εἰς τὴν λέξιν γυνή;

Ἦθελον ν' ἀποφύγω τὰς χυδαίας ὁμοιοκαταληξίας: *νυκτερινή* κτλ.

Εὗρον τὴν ὁμοιοκαταληξίαν.

Τὸ ἰνδαλμά μου μόνη εἶσαι σύ.

Χῦσον τὸ νέκταρ τοῦτο...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΧΡΟΝΟΣ, ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ.

ΧΡΟΝΟΣ. Ἔ! ὁδοιπόρε μου, εἰξεύρεις ὅτι ἡ ὦρα παρέρχεται ταχέως... — Οἱ μαῦροί μου ἵπποι κροαίνουσι καὶ θὰ φύγωσιν ὁσονούπω... Σκέψου λοιπόν...

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! ἐφθασες ἐγκαίρως· ὁὅς μοι τὴν ὁμοιοκαταληξίαν εἰς τὴν λέξιν γυνή.

ΧΡΟΝΟΣ. Δὲν πρόκειται περὶ ὁμοιοκαταληξίας, ἀλλὰ περὶ σκέψεως. Ἰδὲ τὸ ὠρολόγιον.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐν ἀνάγκῃ μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν *νυκτερινή*. Καὶ ἔπειτα ἡ γυνή δὲν εὕρισκε κακοὺς ἄλλους στίχους εἰμὴ μόνον ὅσους κάμνουσιν εἰς ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς.

ΧΡΟΝΟΣ. Σὲ εἰδοποίησα. Οἱ κάτω εὕρισκόμενοι ἐγευματίσαν ἤδη.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, κομίζουσα πινάκια.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Κύριε, ἔστειλα νὰ εὕρω λεξικόν, καὶ διέταξα δύο μικροὺς σκολόπακκας, καὶ ὄχι μεγάλον σκολόπακκα. — Μουρμούρη, κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τοὺς φέρῃς, διότι ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Δὲν εὗρες σκολόπακκα μεγάλον! ἂ! εἶναι ἀνυπόφορον.

Ὁ Χρόνος ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ναι, θέλω νὰ συμπῶ μετὰ τῆς νέας αὐτῆς κόρης οἶνον τῶν Συρακουσῶν· θέλω νὰ τὴν στέψω μὲ λευκὰ ῥόδα.

(Ἐγείρεται καὶ κρούει τὸν κώδωνα.)

Θεράπων, φέρε οἶνον τῶν Συρακουσῶν καὶ λευκὰ ῥόδα.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἀλλὰ, κύριέ μου, σκέπτεσθε τί πράττετε; τῇ ἀληθείᾳ μ' ἐμπνέετε ἐνδιαφέρον καὶ φοβοῦμαι. . .

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τῇ ἐμπνέω ἐνδιαφέρον! θελκτικὴ νεῖνις! ὦ! πόσον λαμπρὸν γεῦμα θὰ κάμω μετ' αὐτῆς! Ὀπόση χάρις, ὀπόση εὐκαμψία, ὀπόση ἁρμονία εἰς τὰς κινήσεις, ὀπόση ὠραιότης! — Ἄς τὴν καλέσω λοιπὸν. Ἀλλὰ ἡ ἐπάρατος αὐτὴ ὁμοιοκαταληξία!

(Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ Φιλομάθεια παραθέτει τὸ πινάκιον, ἔπειτα θέτει ἕν ἄνθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.)

Ὠραία Φιλομάθεια, θεὰ καὶ ἄγγελέ μου,
Μὲ τὸν οἶνον τῶν Συρακουσῶν καὶ τὸ πῦρ
τῶν ὀφθαλμῶν σου
Σπεῦσε νὰ κατασβεσθῶσιν αἱ φλόγες
τῆς καρδίας μου.

Ὅποιος ποιητικὸς οἶστρος! ὀπόση εὐχέρεια! Ἐνα ἔτι στίχον καὶ τελειώνω τὴν πρόσκλησίν μου. Ἀλλ' ὁ οἶνος τῶν Συρακουσῶν καὶ τὰ λευκὰ ῥόδα; (Κρούει τὸν κώδωνα.) Θεράπων!

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Σοὶ τὸ εἶπον, ὠραία μου, οἶνον τῶν Συρακουσῶν καὶ ῥόδα λευκὰ.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΧΡΟΝΟΣ, ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ.

ΧΡΟΝΟΣ. Ἴδου οἱ δύο μικροὶ σκολόπακες. Σὰς εἰδοποιῶ δὲ ὅτι οἱ δύο ἄλλοι ὁδοιπόροι ῥογχαλίζουσιν ὥς μακάριοι!

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐ, οἱ σκολόπακες δὲν εἶναι ἐψημένοι!

ΧΡΟΝΟΣ. Αὐτοὶ τρώγονται ὅπως εἶναι.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τρώγονται ὅπως ἕκαστος τοὺς θέλει, ἐὰν τρώγονται αὐτοὶ ἄλλ', ἐπειδὴ ἐγὼ σκέπτομαι νὰ τοὺς φάγω. . .

ΧΡΟΝΟΣ. Ἐὰν ὀλίγον ἀκόμη συνδιαλεχθῆτε, δὲν θὰ φάγητε διόλου.

Ἐξέρχεται.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τὴν καταδιβρώσκουσιν τὴν καρδίαν μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, (εἰσέρχουμένη.) Κύριε, δὲν εὗρέθησαν οὔτε οἶνος τῶν Συρακουσῶν οὔτε ῥόδα λευκὰ. Σὰς φέρω ὅμως Καμπανίτην, εἰς δὲ τὰ δοχεῖα ταῦτα ὑπάρχουσι ῥόδα τῆς Βεγγάλης.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Καμπανίτης! . . . Καὶ ὁ στίχος μου ἐγένετο, καὶ λέγει Συρακούσιος!

*Μὲ τὸν Συρακούσιον οἶνον καὶ τὸ πῦρ
τῶν ὀφθαλμῶν σου. . .*

Δὲν δύνάμει νὰ εἶπω εἰς τὸ ὑψηλὸν ὕψος!

Μὲ τὸν Καμπανίτην. . . .

Καὶ καμπανίτης δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν στίχον. — Ἄ! μοι ἐπῆλθε μία ἰδέα! . . . ἂ! τί ὠραῖος στίχος! τί ὠραία ἀντίθεσις! — Ὁ καμπανίτης εἶναι παγερός;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Δὲν πιστεύω, κύριε, καὶ ἔπειτα δὲν ἐννοῶ τί ἐστὶ παγερός.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! τί ὠραῖος στίχος!

*Ὁ πάγος τοῦ οἶνου τούτου καὶ τὸ πῦρ
τῶν ὀφθαλμῶν σου*

Θὰ ἐπιφέρωσι. . .

Πρέπει ἀναποφεύκτως, τέκνον μου, ὁ οἶνος αὐτὸς ν' ἀποψυγῇ. — Ἐχετε πάγον, δὲν ἔχει οὕτως;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὁχι, κύριε.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Παράδοξον! λοιπὸν τὸ πανδοχεῖον τοῦτο εἶναι καπηλεῖον; Καὶ τὰ ῥόδα τῆς Βεγγάλης! πόσον ὠραιότερον θὰ ἤρμοζον τὰ λευκὰ ῥόδα εἰς τὰς μελαίνας τρίχας τῆς! — Τὰ ῥόδα τῆς Βεγγάλης θὰ ἤρμοζον κάλλιον εἰς ξανθὴν. Ἄ! ἀλλὰ ὑπῆρχε ξανθὴ τις ἐντὸς τοῦ ὀχήματος. — Αὐτὴ ἐν τούτοις εἶναι πολὺ ὠραία! Θες δεύτερον πινάκιον, τέκνον μου.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Κατ' ἰδίαν. ὦ Θεέ μου, τί θέλει νὰ κάμῃ;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐπειτα ζήτησον καμπανίτην καὶ κατασκεύασον στέμμα μὲ τὰ ῥόδα τῆς Βεγγά-

λης. (Ἡ Φιλομάθεια τείνει νὰ ἐξέλθῃ· αὐτὸς δὲ τὴν ἀποκαλεῖται.)
Ἐ! κυρία μου! πῶς, μοὶ παραθέτουσι μικροὺς σκολόπακας ἄνευ πορτοκαλλίων;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ζητοῦσι τοιαῦτα ποτέ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Διότι δὲν ξενίζετε ἐν τῷ ἀθλίῳ τούτῳ καπηλείῳ εἰμὴ ἀγροίκους ὡς τοὺς εὐρισκομένους ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, οἵτινες ἤθελον νὰ μὲ θέσωσιν εἰς τὸ κάτω τῆς τραπέζης μέρος. . . Δὲν θὰ φάγω μικροὺς σκολόπακας ἄνευ πορτοκαλλίων. Φέρε μοι λοιπὸν, ὦραία κόρη, καμπανίτην καὶ πορτοκάλια, καὶ ἔλθε ἐνταῦθα νὰ κατασκευάσῃς τὸ στέμμα ἐκ ρόδων τῆς Βεγγάλης. Ἄ! ἐλησμόνησα, ἐρώτησον συγχρόνως τί ἐγίνε μία ξανθὴ, ἥτις εὕρισκετο ἐν τῇ ἀμάξῃ. (Χασμάται.) Τῇ ἀληθείᾳ ἀπύδουσα. (Ἡ Φιλομάθεια ἐξέρχεται.) Τὰ ρόδα τῆς Βεγγάλης μὲ ἐλκύουσι πρὸς τὴν ξανθὴν. Ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ πολλὴν χάριν. Θὰ ἦναι πολὺ ὦραία μὲ τὸν ἐκ ρόδων στέφανον καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα· τὰ πάντα εἰς τὰς γυναῖκας ἐξηγοῦνται διὰ φόρεμάτων. — Εἰς πᾶν συμβεβηκὸς, εἰς πᾶσαν εὐτυχίαν, εἰς πᾶσαν καταστροφὴν χρησιμεύει ὡς πρόφασις ἐν φόρεμα. Φίλη τις δίδει χορὸν, φόρεμα· ὑπανδρεύεται, φόρεμα· ἀποθνήσκει, φόρεμα· φόρεμα, καὶ πάντοτε φόρεμα.

Καὶ ἔπειτα ἡ Φιλομάθεια δὲν εἶναι ὑπρέτις πανδοχείου; φαίνεται χρηστή· ἀλλ' ὅπωςδὴποτε εἶναι ὑπρέτις πανδοχείου, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἔχει ἀνατροφὴν τινα· ἴσως εἶναι βαρονίς, ἴσως κόμησας, ἴσως πριγκηπέσσα. Τίς οἶδε; — Καὶ διὰ τί νὰ μὴ συμφάγω μετὰ μιᾶς πριγκηπέσσης; Εἶδαμεν βασιλεῖς νυμφευομένους ποιμενίδας· καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη θὰ ἐβλέπομεν τοῦτο, ἐάν αἱ ποιμενίδες δὲν καθίσταντο δόσπιστοι καὶ δὲν ἐζήτων ἐγγυητάς. . . Καλὰ, ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν κάμω νὰ μὲ ἀρέσῃ. . . Ἄ! τοὺς αὐτοὺς στίχους! Εἰς τὴν χαριστάτην αὐτὴν Φιλομάθειαν μόνον ὁ τίτλος τῆς πριγκηπέσσης ἐλλείπει! Καὶ ὁ στίχος μου; . . . Ἄ! νυστάζω πολὺ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, ἐπανερχόμενη. Ἰδοὺ τὰ πορτοκάλια καὶ ὁ καμπανίτης, καὶ τὸ χονδρὸν βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐζήτησες· ἀλλὰ μὴ δοθῇς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διότι δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ φάγῃς.

(Ὑλίκει στέφανον ἐκ ρόδων.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! τὸ λεξικόν! . . . *Cliste*. . . (Φιλολογεῖ.) *Κτίζω*. Κατασκευάζω, οἰκοδομῶ. Θεόκτιστος, κατασκευασμένος παρὰ Θεοῦ. (Κλίνει ἐπὶ τοῦ βιβλίου καὶ ἀποκοιμᾶται.) ὦ! ὁ Θεὸς κατασκεύασε τὸν πανδοχέα αὐτόν· πρέπει νὰ ἴδω πῶς ὁ Θεὸς κατασκευάζει τοὺς πανδοχείς.

(Ἀποκοιμᾶται.)

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἰδοὺ κατασκευάσθη ὁ στέφανος. Ἐάν ἦτο δι' ἐμέ. . . Ἄ! Θεέ μου, κοιμᾶται! Ποτέ

δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε κοιμηθῇ. Μὲ παρατήρει μὲ τοσαύτην περιπάθειαν! — Πολὺ λυποῦμαι! ὁ στέφανος θὰ μοὶ ἤρμοζε τόσον καλὰ. (Θίτει αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῇς τῆς.) ὦ! Θεέ μου, ρογχαλίζει! — Ἀλλ' εἶναι κακοῦργος!

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, ἐντροπυλῶν. Ναί, θεία πριγκηπέσσα· ναί, ξανθὴ καὶ θυμασίᾳ πριγκηπέσσα, — ἔχω βασιλικὴν καρδίαν. Βραδύτερον, εἰς τὸν πρῶτον θρόνον ὅστις χηρεύσῃ, θὰ σοὶ καταστήσω βασιλίσσαν. . . Γελᾷ! . . . Ἰδοὺ γυνὴ καλῶς ἀνατεθραμμένη! Χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἀγαπῶ πλείονον τὴν μελαγχροινὴν. . . (Ἐξυπνᾷ.) Ἄ! κατεβλήθην ὑπὸ τοῦ ὕπνου! — Ταχέως, κόρη μου! ἐτοίμασον τὴν κλίνην μου, διὰ νὰ κοιμηθῶ, ἔστω καὶ ἡμίσειαν μὲν ὥραν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, (ρίπτουσα τὸν στέφανον μετ' ἀγανακτήσεως.) Ἡ κλίνη σου εἶναι ἐτοίμη, κύριε. Κοιμήσου καλῶς, ρογχάλισε καλῶς, καὶ ὀνειρεύθητι ὅτι πίνεις οἶνον τῶν Συρακουσῶν· ὀνειρεύθητι ὅτι εἶσαι ἐρωτόληπτος· ὀνειρεύθητι ὅτι ἔχεις πολὺ πνεῦμα· ὀνειρεύθητι ὅτι σὲ ἀγαπῶσιν· ὀνειρεύθητι τελευταῖον ὅτι εἶσαι εὐτυχής!

(Σύρει τὰ παραπετάσματα τῆς παστάδος καὶ ἐξέρχεται.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. «Κοιμήθητι, ὀνειρεύθητι!» Ἀχ· λαί ὅ,τι θέλει! — Ἄς ἴδωμεν κατὰ πρῶτον πῶς ἐστρώθη ἡ κλίνη μου. . . (Ἐξετάζει προσεκτικῶς τὴν κλίνην.) Ἄ! καλὰ, ναί, νὰ κοιμηθῶ λοιπὸν, ἔχων τὴν κεφαλήν τόσον χαμηλὰ! (Σημαίνει τὸν κώδωνα καὶ φωνεῖ.) Ἐ! κόρη μου, ἔ! παιδίον, δός μοι ἐν ἄλλο προσκεφάλαιον. — Ἡ κεφαλὴ μου εἶναι πολὺ χαμηλὰ! (Ἐξετάζει καὶ αὖθις τὴν κλίνην.) Ἐπειτα ἡ κλίνη αὐτὴ δὲν ἐστρώθη πρὸ ἑξ μηνῶν· ἤθελον νὰ ἐγνώριζον τί θέτουσιν ἐντὸς τῶν κλινωστρωμνῶν. (Σημαίνει τὸν κώδωνα.) Παιδίον! ἔ! κόρη, φέρε μοι λοιπὸν ἐν προσκεφάλαιον, τί διάβολος!

(Κόπτει τὴν ῥαφὴν στρωμνῆς τινος καὶ ἐκβάλλει ἐξ αὐτῆς ὑσμῆματα καὶ τεμάχια ξυλαρίων, τὰ ὁποῖα μεταφέρει ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς.)

Ἰδοὺ νόστιμον πρᾶγμα! (Σημαίνει, ἡ δὲ γλωσσὶς θραύεται καὶ τῷ μίνοι ἐν τῇ χειρὶ.) Δὲν θὰ ἔλθωσιν! ἀφεύκτως δὲν θὰ ἔλθωσιν! — Ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ ἔχων τὴν κεφαλὴν τόσον χαμηλὰ. (Θίτει ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τὰ πινάκια, τὸν ἄρτον καὶ τὰ περόνια.) Καὶ τοῦτο ἀκόμη, καὶ τοῦτο ἀκόμη, καλὸν καὶ τοῦτο!

Ἄ! ναί, ἐλησμόνησα. Καὶ τὸ ἐκ βάμβακος νυκτερινόν μου κάλυμμα ποῦ εἶναι; Ποῦ εὕρσκεται ἡ κλεῖς μου; Διήλθεν ἀναμέσον τοῦ ἐπανωφορίου μου; (Ἐρευνᾷ.) Ἡ συνάγχη εὐκόλως ἀρπάζεται! — Ἄ! ἰδοὺ ἡ κλεῖς. (Ἀνοίγει τὸ κιβώτιόν του.) Πόσον τὸ καινουργές μου ἱμάτιον κατεπλακώθη! (Τὸ διπλώνει.) Αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταί! ἤθελον νὰ τοὺς εἶχον διὰ νὰ τοὺς διώξω! (Θίτει ἐπὶ κεφαλῇς τὸ ἐκ βάμβακος νυκτερινόν κάλυμμα καὶ

ἀποβάλλει τὸ ἐπανωφόριόν του λέγων.) Ἄ! πόσον εἶμαι ἀ-
πυθνημένος καὶ πόσον πεινῶ! — Ὅποιον ταξείδιον!
ὅποιον καπηλείον!

Χασμάται· ἐπειτα ἀνοίγει τὴν κλίνην του καὶ θέτει ἐπ' αὐτῆς
τὸν ἕνα πόδα· κρούεται σφοδρῶς ἡ θύρα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. ΧΡΟΝΟΣ, εἰσερχόμενος μετὰ τριῶν
ἔδοιπόρων.

ΧΡΟΝΟΣ. Εἰς τὸ ὄχημα! οἱ ἵπποι ἐξεύχθησαν,
εἰς τὸ ὄχημα! θέσις διὰ τοὺς ἄλλους ὁδοιπόρους!
(Σύρει τὸν Ἐκαστανδρον ἐκτὸς τῆς κλίνης.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Πλὴν δὲν ἀνεπαύθην! πλὴν δὲν
ἔφαγχα! πλὴν...

(Ἡ Φιλομάθεια καὶ οἱ λοιποὶ ἔδοιπόροι κάθονται εἰς τὴν τράπε-
ζαν καὶ πίνουσιν οἶνον τῆς Καμπανίας. Ὁ Χρόνος σύρει τὸν
Ἐκαστανδρον, ὅστις λαμβάνει ἐσπευσμένως τὰ ἱμάτιά του.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐ! καλὰ, ἀλλὰ τρώγουσι τὸ
φγητόν μου; Μὲ ἀπατᾷς! Δὲν εἶναι καπηλείον,
τοῦ βίου τὸ πανδοχεῖον, εἶναι καταγώγιον!

Πῶς! παρήλθεν ἤδη ὁ χρόνος! Ταῦτο εἶναι θαυ-
μαστοποίη! Τί λοιπὸν εἶναι ἡ περιοδεία αὕτη! Τί
τὸ πανδοχεῖον αὐτὸ, τοῦ ὁποίου τὸν κύριον δὲν βλέ-
πομεν; Τί εἶναι ὁ τρομερὸς οὗτος ὁδηγός!

(Ὁ Χρόνος τὴν σύρει ἔξω καὶ γίνονται ἔφρανοι.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, (ἐκπνέουσα, παρακολουθούμενος ὑπὸ
τοῦ Χρόνου, ὅστις τὸν κρατεῖ ἐκ τοῦ ὤμου.) Ἀλλ' εἰπέ μοι
τούλάχιστον τί σημαίνει τὸ γράμμα Θ τὸ εὕρισκόμε-
νον ἐπὶ τῆς προμετωπίδος.

(Ὁ Χρόνος τὴν σύρει ἐξ ὁλοκλήρου, ὁδοιπόρος δὲ τις πρόσωπον
βυβλὸν, βίπτειται ἐπὶ τῆς κλίνης.)

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Πάντες ἄρά γε εἶναι ὡς αὐτός;
Δὲν ἔχουσιν εἰμὴ μίαν ἢ δύο ὥρας διὰ ν' ἀγαπή-
σωσι, νὰ πῖωσι καὶ νὰ κοιμηθῶσι· καὶ διέρχονται
ἐλόκληρον τὸ βραχὺ τοῦτο τοῦ χρόνου διάστημα
συζητοῦντες περὶ ἔρωτος, περὶ οἶνων, περὶ πανδο-
χεῖως, καὶ τελευταῖον στρώνουσι κλίνην ἐπὶ τῆς ὀ-
ποίας ἄλλοι ἔρχονται νὰ κοιμηθῶσιν!

(Ἐκ τῶν τοῦ Alphonse Karr.)

Μεταφρασθὲν ὑπὸ ΔΙΚ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, ἡ περιγραφή τοπογραφικὴ, ἀρχαιο-
λογικὴ καὶ ἱστορικὴ τῆς περιωνύμου ταύτης μεγαλειότητος
κτλ. ὑπὸ ΣΚΑΡΑΤΟΥ Δ. τοῦ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. — ΤΟΜΟΣ Γ'.
περιέχων τὰ πάλαι καὶ νῦν ἦθῃ καὶ ἔθῃ τῶν τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως κατοίκων. — Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου
Χ. Νικολαΐδου, Φιλαδελφείας, 1869.

Δὲν ἐνθυμούμεθα τίς τῶν ἰδιοτρόπων ἐκείνων John
Bulls, ὡς ἐνασμενίζονται καλοῦντες τοὺς ἐκείθεν τῆς
Μάγχης γείτονάς των οἱ φιλοσκώμμονες Παρισινοί,

τῶν μετ' ἀκαμάτου ζήλου ἐπιδεικνυόντων εἰς τὰ
τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς τὰς δαυκόχρους παρρηνα-
θίδας των, τὰς νωδὰς των σιαγόνας καὶ τοὺς λευκο-
τοσχήμους πῖλους των, ἐπισκεφθεὶς ποτε τὴν βρασι-
λίδα τῶν πόλεων καὶ δημοσιεύσας κατόπιν, κατὰ τὸ
πατροπαράδοτον ἔθιμον παντὸς καλῶς ἀνατετραμ-
μένου ἁγγλοῦ περιηγητοῦ, τὴν ἐκθεσιν τοῦ ταξεί-
διου του, ἀνφέρει ὅτι μόνῃ θεᾷ τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, ἧς ἀπήλαυσεν, ἦν ἡ ἀπὸ τοῦ κατα-
στρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου του. Ἀφ' ἧς τὸ ἀτμο-
κίνητον παρήλλαξε τὴν ἄκρην τῶν ἐπὶ τὰ Πύργων,
μέχρις οὗ κάμπτον τὰ κατάφυτα ἐρείπια τῶν βυ-
ζαντινῶν ἀνακτόρων ἠγκυροβόλησεν ἐν τῷ Χρυσῷ
Κέρατι πρὸ τῆς ῥυπαρᾶς ἀκτῆς τοῦ Γαλκτᾶ, ὁ Ἅγ-
γλος δὲν κατάρθωσε νὰ χορτάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς
του· καὶ εἶχε δίκαιον. Ὅτε ἰδίως παραλλάξας τὸ
Σαράϊ· Μπουρνοῦ εὐρέθη ὁ υἱὸς τῆς ἀγγλικῆς ὀμί-
χλης ἀπέναντι τῆς φωτοβολούσης Ἐπταλόφου, ἔχων
δεξιόθεν του τὸ Κατάστενον καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ
τὰ θολὰ βάθη τοῦ Κερατίου κόλπου, ἐνώπιον δ' αὐ-
τοῦ τοὺς ὑπεραλλήλους θόλους τῶν τζαμιῶν καὶ
τοὺς ὑψιτενεῖς μιναρέδας των, ἀναδύοντας οὕτως εἰ-
πεῖν ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν ἀπειραρίθμων κυπρι-
σίων τῶν πέριξ γηλόφων ἀπὸ τῆς πολυχρώμου
καὶ καταστίκτου μάζης τῶν ἀσιατικῶν κιοσκίων,
τῶν κηφασωτῶν οἰκιῶν, τῶν ἐρυθρῶν ἀνδρήρων καὶ
τῶν ὑελοφράκτων περιστάων, λουομένους δὲ ἐντὸς τῶν
λευκῶν νιφάδων τῆς πρωϊνῆς δρόσου, ἃς δὲν εἶχεν ἔτι
κατορθῶσαι νὰ διαλύσῃ ὁ ὀπισθεν τοῦ μαγικοῦ ἐκεί-
νου πανοράματος ἀνίσχων ἥλιος, οἱ πράσινοι ὀφθαλ-
μοὶ τοῦ τέκνου τῆς Ἀλβιδῶνος διεστάλησαν φοβερώς,
τὰ χεῖλη του διεστάλησαν φοβερώτερον, καὶ ἀνα-
φωνήσας ἐν ἀληθῶς φοβερόν « Aho! » ἔμεινε χαί-
νων καὶ θαυμάζων· ναί, ἀληθῶς θαυμάζων, ἄφωνος
καὶ καταπεπληγμένος ὑπὸ τὸ θέλγητρον τῆς γοη-
τείας, καὶ τοι εἶχεν ἀμετακλήτως ἀποφασίσει, ὅτε
κατέλειπε τὰ ἀκάθαρτα καὶ μελανά ρεῖθρα τοῦ Τα-
μίσσεως, νὰ μὴ θαυμάσῃ τίποτε κατὰ τὴν ὁδοιπο-
ρίαν του, μήτε νὰ φωνῇ ἐκπληττόμενος πρὸς ὅ, τι
δήποτε, παρέχων τοῖς περὶ αὐτὸν ἀπρεπῇ καὶ ἄτο-
πον θέαν Ἅγγλου ἐξιππαζομένου. Ἐνῶ δὲ πέριξ του
ἐθορύβει τὸ ἀποδιβαζόμενον πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν
καὶ τὸ εἰσπηδῶν σμήνος τῶν καϊκτζιδῶν, ἐνῶ ἐσύ-
ριζε παρ' αὐτῷ στανικῶς ἡ ἐκπνέουσα ἀτμομηχανὴ
καὶ ἔτριζεν ἡ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ ἀτμοπλοίου
ἀνασύρουσα τὰ κιβώτια τῶν ὁδοιπόρων τροχιλέα, ἐνῶ
ταραχὴ καὶ κίνησις κατέκλυζον πανταχόθεν τὰ ὦτά
του καὶ τὰ ὄμματά του, ἀτάραχος ἐκεῖνος καὶ ἀκί-
νητος, στήλη ἀλὸς ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ σκάφους,
ἐθεώρει. Ὅτε δὲ τέλος, κενωθέντος ἐντελῶς τοῦ ἀτ-
μοκινήτου, προσεκλήθη καὶ αὐτὸς παρά τινος τῶν
ἀξιωματικῶν νὰ ἀποβῇ εἰς τὴν ξηράν.